

Çocuklarımızla Yürek Teması

– Mesut Kaymakçı · 19 Aralık 2012

Freud'un dediği gibi: "Bir insanı eğitmeye, anneannesinden başlamak gerekir. Çocuklarımızı çok büyük zorluklarla ve büyük fedakârlıklarla okula göndeririz ama maalesef çocuklarımızın okuldaki performansını takip etmeyiz. Çoğumuz "Ceketimi satacağım, çocuğumu okutacağım." gibi maddi fedakârlık içeren cümleleri çokça sarf ederiz de insanların asıl ihtiyacı olan şeyi vermeyiz. Peki, nedir, insanların en çok ihtiyaç duyduğu şey? Tabii ki hepimizin ihtiyacı olan şey "ilgi"dir. Hepimiz, tüm dünyada maddi ihtiyaçları karşılanan çoğu kimsenin aynı zamanda mutsuz olduğunu biliriz, hâlbuki. Aslında bir anlamda çocuklarımızın okulda olmasını kurtuluş gibi görmekteyiz.

Çoğu zaman kimi velilerin sitayişlerini duymuşsunuzdur. "Okullar açılrsa da kurtulsak bu çocuklardan." Bir nevi kafalarını dinlemelerinin, rahatlıklarının bir fırsatı olarak görürler. Nasılsa çocuklar okuldadır, bir şey olursa idare haber verir." Düşünceleri hâkimdir. Eğitilmiş ailelerin çocukları biraz daha farklıdır. Eğitimin tadını alan, günlük hayatında eğitimin avantajlarını yüz be yüz yaşayan aileler çocuklarının günlük hayatını ve geleceğini planlama eğilimindedirler.

Belki de çoğumuz elektrik, su ve ısınma gibi en temel ihtiyaçlar noktasında bile sıkıntı çekerek büyüdük. Belki de şu an çocuklarımızın en doğal ihtiyaçları bile bizim gençlik dönemimizde lüks bile sayılırdı. Mesela hangimizin özel çalışma odası, bilgisayar ya da cep telefonu vardı? Ben hatırlıyorum bizim sokakta sabit (ev) telefonu sadece bir iki evde vardı. Öğrencilerin maddi sorunlarını çözmekle sorunlar çözülmüyor, daha önceden bizler "yokluğa" karşı mücadele veriyorduk fakat şu an "varlığa" karşı veriyoruz. Ben onun bütün okul ihtiyaçlarını karşıyorum" düşüncesiyle çocuğun sadece maddi isteklerine cevap vermekle çocuk yetiştirmenin sadece bir parçası olan meseleyi her şey olarak görmek, gündemi 40 sene geriden takip etmek demektir. Velilerin de bu anlamda kendilerini haklı çıkaracak sebepleri vardır. Muhakkak çok önemli işleri vardır. Hiçbir iş çocuğumuza karşı olan sorumluluğumuzdan önemli olamaz.

Nasıl ki bir çiçek ya da fidan ektiğimizde onun gelişim evrelerini takip ediyorsak çocuğumuzun da eğitim evrelerini takip etmemiz gerekir. Çocuklarımız hangi derslerde, hangi konularda ne kadar başarılı, okuldaki özgüven seviyesi, arkadaş ortamlarına uyumu, öğretmenleri ile diyalogu hangi düzeyde bilmemiz gerekir. Bir öğrencinin başarısında üç öge sacayağı görevindedir: Okul, aile ve öğrenci. Bunların biri olmazsa diğerlerinin bir işlevi kalmaz. Okul – aile diyalogunu geliştirmesi için yapılan veli toplantıları sadece görüntüden ibarettir. . Bir şeyi göstermelik yapmak kadar aslına zarar veren bir şey yoktur. Yılda iki kez yapılan veli toplantıları ihtiyaca tam cevap verememektedir. Veli toplantılarının sayısı artırmak gerekir ya da velilerin - münferiden de olabilir- belli periyotlarla okula gelmelerini sağlamak gerekir. Bilgisayarın eğitimde yaygınlaşmasından önce toplantılarda birinci ya da ikinci sınav notları okunur, vakit kalırsa öğrenci durumları ile ilgili genel bir görüşme yapılırdı. Vakit kalırsa sınıf

düzenini bozan, derse motive olamayan ya da problemlı öğrenciler hakkında da kısa değerlendirmeler yapmak imkânı olurdu. Bilgisayar eğitim dünyasına girdikten sonra velilere artık A4 kâğıdına bütün notların yazılmış olduğu bir "ara karne" verilir oldu. Vakitten tasarruf edilmiş oldu; fakat öğrencilerin özel durumları ile ilgili görüşme varsa problemleri üzerinde durma, bu sorunlara çözümler getirmeye dönük çalışmalar yetersiz kaldı.

Günümüz dünyasında "bir saatte" bile ömür boyu telafi edilemeyecek hatalar yapabiliyoruz. Hele bir de gençlerin bir anda kızgınlıkla yapabileceklerini düşününce işin boyutları değişiyor. Bilinçli veliler çocuklarının her dakika nerede bulunduğunu ve ne yaptığını bilmek zorundadırlar. İş işten geçtikten sonra bilmenin pek bir anlamı kalmayacaktır. Gençlerin her istediğine boyun eğmek, her yapılamaz rız gelmek veya sınırsız özgürlük bizleri sonucunu hesap edemeyeceğimiz sıkıntılara sokabilir. Bu işin faturası bir şekilde bizlere gelecektir. Medyadan bu anlamda istenmeyen olayların haberlerini duyuyoruz. Mesela: Son araştırmalara göre Türkiye'de uyuşturucu ilköğretim okullarına kadar indi. Zararlı maddelerin ilk kullanımı 13 olarak belirlendi. Çocuklar arasında sigaraya başlama yaşı da ortalama 11. sürekli sigara kullanan öğrencilerin oranı yüzde 23. Lise öğrencilerin yarısı kesici alet taşıyor. Bu tip örnekler çoğaltılabilir. Fakat yine de eğitime gönül vermiş veliler öğrencilerinin okuldan arta kalan serbest zamanları yönetme noktasında yavaş yavaş bilinçlenmeye başladılar. Önceleri dersleri bitip okuldan çıkan öğrencilerin boş zamanının düzenli bir şekilde kullanılmasının gerektiğine inandılar. Öğrencinin günlük hayatı onun başarı seviyesinin bir aynası olduğu anlaşıldı.

Siz ister çocuğunuza çok zaman ayırmak arzusunda olun, ister olmayın, çocuklar her şeyin farkındadır. Ne bol harçlık ne de güzel hediyeler ne de onun için güzel bir gelecek sağlamak, onunla birlikte sevgi ile bütünleşerek geçirilen zamanın yerini doldurabilir. Çocuklarımız onunla geçireceğiniz zamana bakarak, onu sevip sevmediğinizi bilecektir. Bu nedenle anne-babalar, çocuklarına olan sevgilerini onlara zamanlarını vermekle göstermelidirler. Hepimiz biliriz ki bir insana verebileceğimiz en büyük hediye ona vakit ayırmaktır, onunla aynı ortamı paylaşmaktır. Çocuk anne ve babasından yeterli ilgi ve sevgi göremezse, onların ilgisini çekmek için kimi yan yollar arar, ya da sevgiyi başka bir yerde arar. Örneğin; küçük bir olayda tartışma çıkarabilir veya kendisine evden uzak tutabilecek etkinlikler bulmaya başlar. Çocuk sevgi ve ilgi gereksinimini bu yoldan gidermeye çalışır. Hatta çocuk öğretmen ve aileden yeterince sevgi göremezse okuldaki eğitime soğuk bakmaya başlar.

Çocuklarımızın huzurlu ve mutlu olmasını istiyorsak onlarla göz, kalp ve ruh iletişimini koparmamalıyız. Huzurlu mutlu olamayan insanlar hayatta başarılı olamazlar. Her ne kadar günlük işler bizi yorsa da biz hayatımızda her anında çocuklarımızı düşünmeliyiz. Onlarla bir şeyler paylaşmanın yollarını aramalıyız. Mutluluđu bizimle değil de başkaları ile bulmaya başlarsa bizim büyüklüğümüz aktif olarak biter ve kâğıt üzerinde kalır. Daha sonra çok büyük sıkıntılara girebiliriz. Yıllarca emek verdiğimiz, kazandığımız çoğu şeyi çocuklarımızla ilgilenmememiz yüzünden kaybedebiliriz. Hepimizin duyduğu, bildiği kötü işlere karışan yüz kızartıcı işleri yapanlar uzaydan gelmedi, onlar da bizim çocuklarımız. H'olbach'in çok güzel bir sözü var beni çok düşündürdü umarım siz de düşünürsünüz. "Eđer kötülük mutlu ederse, insan

onu sever."

Mesut KAYMAKÇI